

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

24 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
Președinte – Timofti Vladimir
Judecătorii - Toma Nadejda și Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatei Volacu Tatiana și de către avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului Miroșca Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2020 și sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 martie 2020, în cauza penală în privința lui

Volacu Tatiana XXXXX, născută la XXXXX,
originară și domiciliată în mun. XXXXX, str. XXXXX;

Miroșca Alexandru XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în mun. XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.02.2019 – 12.03.2020;

Instanța de apel: 29.06.2020 – 06.10.2020;

Instanța de recurs: 24.12.2020 – 24.03.2021.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 12 martie 2020 au fost recunoscuți vinovați și condamnați:

Volacu Tatiana în baza art. 155 Cod penal la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 (șase sute) unități convenționale, echivalentul a 30 000 (treizeci mii) lei.

Miroșca Alexandru în baza art. 155 Cod penal la pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 1 (unu) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a reținut că:

Volacu Tatiana, la 26 septembrie 2018, aproximativ la ora 18.00, împreună cu Miroșca Alexandru, aflându-se în fața blocului locativ amplasat pe XXXXX din mun. XXXXX, subit au inițiat un conflict verbal cu cet. Viscun Sergiu, după care, acționând cu intenție directă, fiind extrem de agresivi, l-au numit cu cuvinte necenzurate și au încercat să aplice violența fizică față de ultimul,

ulterior l-au amenințat pe acesta cu un cuțit de bucătărie, zicându-i că îl vor omorî, fiind îndreptat cuțitul spre ultimul, însă Viscun Sergiu a reușit să evite loviturile, creându-se astfel pericolul realizării acestei amenințări, fapt perceput de victimă ca prezentând un pericol real pentru viața și sănătatea sa, în situația în care se afla singur în fața agresorilor.

Acțiunile lui Volacu Tatiana au fost încadrate în baza art. 155 Cod penal, *fapta de amenințare cu omor, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.*

Miroșca Alexandru, la 26 septembrie 2018, aproximativ la ora 18.00, împreună cu mama sa, Volacu Tatiana, aflându-se în fața blocului locativ amplasat pe str. XXXXX, mun. XXXXX, subit au inițiat un conflict verbal cu cet. Viscun Sergiu, după care, acționând cu intenție directă, fiind extrem de agresivi, l-au numit cu cuvinte necenzurate și au încercat să aplice violența fizică față de ultimul, ulterior l-au amenințat pe acesta cu un cuțit de bucătărie, zicându-i că îl vor omorî, fiind îndreptat cuțitul spre ultimul, însă Viscun Sergiu a reușit să evite loviturile, creându-se astfel pericolul realizării acestei amenințări, fapt perceput de victimă ca prezentând un pericol real pentru viața și sănătatea sa, în situația în care se afla singur în fața agresorilor.

Acțiunile lui Miroșca Alexandru au fost încadrate în baza art. 155 Cod penal, *fapta de amenințare cu omor, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări.*

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului Miroșca Alexandru, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

3.2. Avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatei Volacu Tatiana, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În susținerea cerințelor sale, apărarea a invocat că vinovăția inculpatei Volacu Tatiana în comiterea infracțiunii incriminate se bazează pe presupuneri, dubii esențiale care nu pot fi înlăturate și urmează a fi interpretate prin prisma principiului *in dubio pro reo*. Or, în conformitate cu prevederile art. 6§2 CEDO și art.8 alin.(3) Cod de procedură penală, toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuțului, învinuitului, inculpatului, iar tragerea la răspunderea penală a persoanelor indicate doar în temeiul probelor administrate în cauză, ar constitui o încălcare flagrantă a prevederilor art.6 §2 CEDO sub aspectul securității raporturilor juridice precum și al asigurării dreptului învinuitului la un proces echitabil, La fel, a mai indicat că organul de urmărire penală nu a prezentat instanței probe pertinente și relevante, care ar fi confirmat învinuirea adusă, iar instanța a ignorat toate contradicțiile pe caz, fapt ce a generat emiterea unei sentințe neîntemeiate de condamnare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2020 apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței, fără modificări.

4.1. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a invocat că prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpaților, care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite o încadrare juridică corespunzătoare materialului probator administrat. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpați, instanța de apel a considerat că aceasta este o metodă de apărare și un drept de a nu se auto-incrimina, garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpaților Miroșca Alexandru și Volacu Tatiana, date în cadrul cercetării judecătorești, prin care aceștia au negat că ar fi amenințat cu omor partea vătămată, această poziție constituind versiunea lor de apărare, îndreptată spre eschivarea de la răspunderea penală, deoarece potrivit declarațiilor martorilor Vicol Igor, Mîrzac Vasile, Viscun Denis, ambii inculpați au întreprins personal, acțiuni ilegale, sub aspectul componenței de infracțiune prevăzută de art. 155 Cod penal, amenințând partea vătămată cu omor, pericol ce exista real fiindcă atât Volacu Tatiana inițial, cât și inculpatul Miroșca Alexandru, mai apoi, aveau în mână cuțit.

Subsidiar, instanța de apel a respins afirmațiile apărării precum că acuzatorul de stat nu a prezentat probe ce ar confirma că inculpații au comis infracțiune or, în acțiunile inculpatului Miroșca Alexandru și cele ale inculpatei Volacu Tatiana este prezent elementul obligatoriu care întregește latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal - existența pericolului realizării amenințării cu moartea, acțiunile inculpaților atentând în mod direct asupra stării psihice și cele morale ale părții vătămate, acțiuni manifestate prin existența cuțitului inițial în mâna lui Volacu Tatiana și ulterior, în mâna lui Miroșca Alexandru, ambii amenințând partea vătămată, fapt ce a creat existența pericolului realizării amenințării cu moartea a părții vătămate. Vina ambilor inculpați în comiterea infracțiunii incriminate a fost dovedită prin declarațiile părții vătămate Viscun Sergiu, ale martorilor Vicol Igor, Mîrzac Vasile, Viscun Denis, aceștia fiind audiați în cadrul examinării cauzei, iar instanța de apel nu a depistat careva divergențe esențiale între declarațiile acestora, ele fiind în concordanță cu circumstanțele de fapt ale cauzei, fiind veridice și consecvente pe tot parcursul procesului penal.

Referitor la pedeapsa stabilită, instanța de apel a relatat că, efectuând o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpaților, urmărind în acest sens comportamentul lor în viața socială, precum și cel din

Înainte și după săvârșirea infracțiunii incriminate, a considerat că în coraport cu fapta comisă, urmările prejudiciabile ale faptei și personalitatea inculpaților, corijarea și reeducarea acestora este posibilă cu aplicarea unei pedepse față de inculpatul Miroșca Alexandru privative de libertate, iar în privința lui Volacu Tatiana, a unei pedepse sub formă de amendă, ambele pedepse fiind în limitele prevăzute de sancțiunea art. 155 Cod penal.

5. Hotărârile judecătorești sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

5.1. Avocatul Pavalatii în numele inculpatei Volacu Tatiana, care invocând temeiul pentru casare prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din următoarele considerente:

- fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 155;

- la adoptarea deciziei, instanța de apel nu a luat în considerație că, atât la urmărirea penală cât și în cadrul ședinței de judecată, inculpații Volacu Tatiana și Miroșca Alexandru nu au recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate;

- declarațiile părții vătămate Viscun Sergiu și ale martorului Viscun Denis practic sunt identice și pot fi explicate prin faptul că sunt în relații de rudenie, astfel urmează a fi apreciate critic din motiv că vin în contradicție cu alte probe ale acuzării, inclusiv cu declarațiile inculpaților, acest argument însă a fost ignorat de instanța de apel;

- martorul Vicol Igor, fiind audiat sub jurământ, nu a confirmat învinuirea adusă inculpatei Volacu Tatiana. Este, totuși, de menționat că acest martor a dat declarații contradictorii la faza urmăririi penale comparativ cu cele din instanța de judecată, declarațiile căruia, de rând cu declarațiile părții vătămate au fost puse la baza menținerii sentinței;

- instanța de apel, la adoptarea deciziei, nu a ținut cont de declarațiile martorului Dicusar Vitalie, deși acestea infirmă vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii incriminate;

- declarațiile martorului Mîrzac Vasile urmează a fi apreciate critic din motiv că poartă un caracter contradictoriu;

- la materialele cauzei nu se regăsesc probe pertinente și concludente care ar dovedi vinovăția inculpatei Volacu Tatiana în comiterea infracțiunii incriminate.

5.2. Avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului Miroșca Alexandru, care invocând temeiurile pentru casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din următoarele considerente:

- nu au fost întrunite elementele infracțiunii incriminate, și anume, lipsește latura obiectivă;

- declarațiile părții vătămate Viscun Sergiu sunt identice cu cele ale martorului Viscun Denis, fapt ce se explică prin relațiile de rudenie dintre aceștia, însă, consideră că urmează a fi apreciate critic întrucât poartă un caracter contradictoriu;

- declarațiile martorului Dicusar Vitalie confirmă poziția expusă de

inculpați și nu poate fi pusă la baza condamnării acestora;

- partea vătămată, Viscun Sergiu, a recunoscut că l-a provocat pe inculpatul Miroșca Alexandru și nu a putut răspunde la întrebarea „dacă atacul a fost real“

- instanța de apel, în baza probelor administrate de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, nu le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, nestabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

6. Referință asupra recursurilor ordinare declarate, a fost depusă de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Crijanovschi Sergiu, prin care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Reieșind din conținutul recursurilor declarate, care conțin argumente similare, Colegiul penal atestă, că titularii acestora invocă în calitate de temeiuri pentru casarea hotărârilor instanțelor de fond art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, care stabilesc, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii.*

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul părții apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii

atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit prevederilor art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului Miroșca Alexandru, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind neîntemeiate, deoarece, verificând minuțios decizia recurată în raport cu argumentele invocate în apel, se atestă că apărarea a primit răspuns la argumentele înaintate, iar simplul dezacord al titularului cererii de recurs cu soluția pronunțată în speță, nu constituie temei de admitere a recursului în sensul formulat. Mai mult, în conținutul recursului nu au fost descrise care anume din motivele apelului nu au fost luate în considerație la judecarea cauzei.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Subsecvent, reieșind din esența criticilor invocate de către avocatul Pisarenco Constantin, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, acesta face o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatului Miroșca Alexandru în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 155 Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece

instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpaților conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către partea apărării, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind menținerea sentinței primei instanțe.

Contrar argumentelor apărării prin care se invocă faptul, că instanțele de fond și-au fundamentat soluția în baza declarațiilor părții vătămate Viscun Sergiu și ale martorilor Vicol Igor, Mîrzac Vasile, Viscun Denis, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpaților Miroșca Alexandru și Volacu Tatiana, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința inculpaților Volacu Tatiana și Miroșca Alexandru.

Totodată, apărarea consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către recurenți, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care a fost menținută sentința primei instanțe potrivit căreia au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 155 Cod penal, Miroșca Alexandru la pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 1 (unu) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și Volacu Tatiana la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 600 (șase sute) unități convenționale, echivalentul a 30 000 (treizeci mii) lei.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către apărare, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei

soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele avocatului Pavalatii Alexandru în numele inculpatului Volacu Tatiana și avocatului Pisarenco Constantin în numele inculpatului Miroșca Alexandru cu privire la existența în cauza examinată a erorii de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Colegiul penal reține, că acest temei include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit materialelor cauzei, de către prima instanță, inculpații Volacu Tatiana și Miroșca Alexandru au fost recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, *fapta de amenințare cu omor, adică amenințarea cu omor, dacă a existat pericolul realizării acestei amenințări*, soluție care a fost menținută și de către instanța de apel.

La examinarea cauzei, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a stabilit situația de fapt și a încadrat acțiunile reținute în privința inculpaților Volacu Tatiana și Miroșca Alexandru în baza art. 155 Cod penal, or, prima instanță a dat o apreciere corectă probatoriului administrat în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurenți, conchide că instanța de apel, menținând soluția primei instanțe, la judecarea apelului a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în mod întemeiat a ajuns la concluzia corectitudinii încadrării juridice a acțiunilor inculpaților Volacu Tatiana și Miroșca Alexandru, astfel corect concluzionând că în acțiunile inculpaților sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 155 Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 4, 4.1. al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se

mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 9 martie 1999*).

Prin urmare, Colegiul penal conchide că în speță nu a fost constatată existența erorii de drept prevăzută la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, deoarece asemenea eroare în speță nu a fost comisă.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel, nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, urmând a fi dispusă inadmisibilitatea recursurilor declarate, ca fiind vădit neîntemeiate.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către avocatul Pavalatii Alexandru în numele inculpatei Volacu Tatiana și de către avocatul Pisarenco Constantin în numele inculpatului Miroșca Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal a Curții de Apel Chișinău din 06 octombrie 2020, în cauza penală în privința lui **Volacu Tatiana XXXXX** și **Miroșca Alexandru XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **23 aprilie 2021**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor